

เทศน์อบรมฆราวาส

ณ ศาลาสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ

เมื่อค่ำวันที่ ๑๘ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

ศาสนาวาริยสัง

ปัจจัยที่รับจากพี่น้องทั้งหลายนี้ออกช่วยโลกเรียกว่าทั้งหมดนะ เราไม่เอา แบนตลอด แต่การหยิบการยื่นเพื่อพี่น้องชาวไทยเรา เรารู้สึกจะหนักกว่าเพื่อน หนักมาก การวิ่งเต้นชวนขายก็เรา การแนะนำสั่งสอนก็เรา ทุกสิ่งทุกอย่างมาอยู่กับนี้หมด พูดถึงเรื่องหนักหนักมากนะ การฟื้นฟูจิตใจคนเป็นเรื่องลำบากอันดับหนึ่ง เพราะมันเคยจม ไม่ได้มีเหตุมีผลอะไร เพราะไม่ได้รับการแนะนำสั่งสอน ถ้าได้รับการแนะนำสั่งสอน. แม้แต่โจรผู้ร้ายเวลาเข้าไปบวชเขาต้องมีกิริยามารยาทเหมือนพระ เพราะเขาเข้าไปศึกษา อันนี้ไม่ได้ศึกษาอะไรเลยจะให้เราเรียนรู้ราวได้อย่างไร จะตำหนิเขาก็ไม่ได้ เพราะเขาไม่รู้ เกิดขึ้นมาก็เห็นแต่ความขี้ขำมูตรคูคือความชั่วทั้งหลายทั่วหน้ากันไปหมด จะยกใครเป็นตัวอย่างอันดีก็ไม่มี มือเขาก็เต็มมูตร มือเราก็เต็มคู แล้วก็ป้าใส่หน้ากันเลอะๆ เทอะๆ ไปหมด ไม่มีธรรมคือน้ำสะอาดคอยชะล้างกันบ้างเลยแล้วจะให้ดีได้อย่างไรมนุษยเรา ไม่ใช่เกิดขึ้นมาแล้วก็ดี ๆ

ตั้งชื่อตั้งนามตั้งเมืองไทยเราเป็นบ้ำอยู่ทุกวันนี้ เป็นบ้ำตั้งชื่อตั้งนาม โอัย ชื่อนี้พอถามว่าชื่อว่อย่างไร ให้คอยฟังฟากจรวดดาวเทียม แต่ไหนละเจ้าของชื่ออยู่ไหน อยู่กันนรกนุ่น นั้นมันเข้ากันได้เมื่อไร มันเป็นบ้ำแต่กับชื่อกับนาม ไม่ฝึกฝนอบรมตนเองให้เป็นคนดีเลย ถ้าตั้งใจปฏิบัติฝึกฝนตัวเองเราดีทั้งนั้น อะไรก็ช่างเถอะอยู่กับเรา ถ้าเราชั่วไปอยู่ที่ไหนมันก็ชั่วอยู่ตลอด เขาดีกันทั้งบ้านทั้งเมืองก็ชั่วแต่เราผู้สร้างแต่ความชั่วนั้นแหละ มันไม่ได้มีดีนะ ให้มองดูตัวเอง

ธรรมะพระพุทธเจ้าท่านสอนเข้าไปสู่จิตใจก่อนอื่น มโนปุพฺพฺพคฺมา ธมฺมา มโนเสฏฺฐา มโนมยา สิ่งทั้งหลายรวมลงที่ใจ มีใจเป็นใหญ่ ใจเป็นประธาน การคิดค้นทุกสิ่งทุกอย่างดีชั่วจะออกจากใจ นั้นธรรมท่านสอนลงที่ใจ ไม่ได้สอนไปที่ไหน ให้ใจสะอาดในทางชั่วทางดีจะมีทางแก้ไขตนเอง อันนี้มันไม่ได้ยินได้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมชิ มันได้ยินแต่เสียงเพลิดเสียงเพลิน เสียงร้องไห้ เสียงเศร้าโศกโศกา แล้วก็เสียงหัวเราะด้วยความเพลิดเพลินลื้มตัว

ธรรมพระพุทธเจ้าท่านสอนไว้ว่า โก นุ หาส โภจิมานนุโท นิจุจํ ปชฺชลิเต สติอนุธกาเรน โอนทุธา ปทีปํ น คเวสธ. ก็เมื่อโลกสันนิวาสนี้มันร้อนเป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้อยู่ด้วยความลุ่มหลงมกมายของเราทั่วหน้ากัน แล้วยังมีหน้ามีตามาหัวเราะรื่นเรื่งกันอยู่เหรอ หัวเราะกันหาอะไร ทำไมไม่เสาะแสวงหาที่พึ่งคือความดีงาม นี่เป็นพุทธ

พจน์นะ ท่านคงจะรำคาญเอาเหลือทน พวกนั้นมันเมายาเมาเหล้ากัน มันฉกเข้ามา ก็พอดีพระองค์แสดงธรรมอยู่ขึ้นภาษิตนี้เลย มันมาอวดอ้างพระพุทธเจ้าละซิ คนที่ตั้งหน้าตั้งตามาเพื่อศีลเพื่อธรรมมีจำนวนมาก ยกขึ้นเพียงเท่านี้คนก็ได้รับประโยชน์มากมาย ไอ้คนที่มันเมาตายทั้งเป็นมันจะเป็นอะไรช่างหัวมัน เอาคนดีเป็นเหตุเพื่อจะได้เป็นความดีความดีต่อไป จากพระโอวาทที่สอนนี้ โก นุ หาส โภ กิมานนุโท ก็เมื่อโลกสันนิวาสนี้มันเป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้กันอยู่ตลอดเวลา เพราะความลืมนื้อลืมตัวด้วยอำนาจกิเลสตัณหา แล้วทำไมยังมีแก๊ใจมาหัวเราะกันละ ทำไมไม่เสาะแสวงหาที่พึ่ง ท่านว่าอย่างนั้น คือท่านคงจะเหลือทนท่า ถึงได้ขู่เอาอย่างนั้นบ้าง

มันเหลือทนมนุษย์เรา ถ้าลงกิเลสได้ห้อมล้อมหัวใจปิดหัวใจตีบตันอันตู่ เราอย่าหวังนะเรื่องความสุขความเจริญจะมีอยู่ในโลกไหนก็ตาม จะมารวมอยู่ที่ใจเป็นภาษนะรับไว้ทั้งสุขทั้งทุกข์ ทั้งมหันตทุกข์ ทั้งบรมสุข ใจเป็นภาษนะอย่างเดียว เพราะฉะนั้นจึงปรับปรุงใจของเราให้ดีเพื่อรับรองสิ่งที่ดีแล้วจะเป็นความสุขขึ้นที่ใจของเรา หวังหาความสุขความเจริญจะไปหาโลกไหนก็ไปเถอะไม่เจอ ถ้าไม่หาที่ตัวของเราและตัดแปลงแก้ไขตัวของเราให้เป็นคนดีแล้วไม่มีทางที่จะพบของดีของดี พบความสุขความเจริญ

ธรรมท่านสอนลงที่หัวใจของโลกที่มันหมุนเป็นพื้นเป็นไฟ ด้วยการเอาน้ำดับไฟคือธรรมสาดกระจายออกไปให้ได้รับเนื้อรู้ตัวบ้าง ไม่เช่นนั้นจะตายทิ้งเปล่าๆ เกิดมาชาติหนึ่งๆ อย่างชาติมนุษย์นี้ก็ยังมีดินะได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ไอ้ชาติสัตว์ประเภทต่างๆ ที่มีจำนวนมากมายขนาดไหนมาเทียบกับชาติมนุษย์ซึ่งเท่ากำปั้งนี้ ชาติทั้งหลายของสัตว์ที่ต่างตัวต่างเสวยกรรมนี้มันมากขนาดไหน กับชาติมนุษย์ที่เท่ากำปั้งนี้ ชาติเขาเท่ากับแผ่นดินทั้งแผ่นดิน เพราะสามโลกธาตุมีแต่สัตว์ตัวหลงมกมายทั้งนั้น

ผู้ที่จะมีความสว่างไสว มีนิสัยปัจจัยพอจะปฏิบัติตัวให้เป็นคนดีบ้างมันเท่ากำปั้ง ว่าอย่างนั้นเลย เราสมมุติว่าอยู่ในศาลานี้เต็มศาลานี้เขาไม่เป็นที่เท่ากำปั้งให้เป็นกำปั้งเราเสียดี ไม่มีใครได้รับความดีความดี ไม่มีใครปฏิบัติดี เราปฏิบัติดีคนเดียว ได้รับความสุขคนเดียวเท่ากำปั้งก็ยังมีดี ให้คิดอย่างนี้นะ อย่าไปกังวลวุ่นวายกับใครมากนักยิ่งกว่าที่จะพิสูจน์ตัวของเรา ซึ่งเป็นผู้คอยรับทั้งผลบวกผลลบอยู่ในนี้ ผลบวกก็คือความดีงาม ผลลบก็คือความเสียหายที่เราสร้างขึ้น

ให้พากันพิจารณาพิจารณา การฝึกดี เพราะฉะนั้นจึงมีศาสนาประจำๆ มาตลอดศาสนาเต็มบ้านเต็มเมืองไม่ทราบว่าเป็นศาสนาใดถูก ศาสนาใดผิด ศาสนาใดดี เพราะใครก็ว่าแต่ศาสนาของตนดีๆ แต่ศาสนาของพระพุทธเจ้าท่านไม่ได้ว่าคนนั้นดีคนชั่ว ท่านลงในจุดศูนย์กลาง เห็นไหมศาสดาไม่ให้กระเทือนโลกนะ เอาความจริงออกมาว่า คือ

พราหมณ์แก่มาทูลถามพระพุทธเจ้าถึงเรื่องศาสนา ศาสนาเต็มบ้านเต็มเมืองเต็มโลก เต็มสงสารไม่ทราบจะยึดศาสนาไหนมาเป็นที่ยึดเป็นพึ่งตาย มาทูลถามพระพุทธเจ้า

พราหมณ์คนนี้แต่ก่อนถือทิวิมานะ ถือว่าตัวเป็นชาติอริยกะ พระพุทธเจ้าแม่ เป็นอริยกะก็ตามแต่ยังเป็นเด็ก ยังไม่สมควรที่จะมานับถือเด็ก เราเป็นอริยกะเป็นคน แก่ ที่นี้สุดท้ายพิจารณาไปมา วันนั้นพระองค์เสด็จมาที่นั่นเล็งญาณดูพราหมณ์คนนี้ มา ก็มาทบทวนตัวเอง เออ เรื่องชาติเรื่องนั้นเรื่องนี้ไม่เห็นเกิดประโยชน์อะไรเลย มันเกิด ประโยชน์จากความตึงามต่างหาก นี่ก็เป็นวันสุดท้ายที่พระพุทธเจ้าจะมาปรินิพพานที่ เมืองนี้แล้ว ถ้าเราไม่ได้ไปทูลถามตั้งแต่เวลานี้เราจะเสียคนทั้งคนตายทั้งเปล่า ๆ อย่างไรเราต้องไป ถือทำไมทิวิมานะว่าชาติอริยกะ เราเป็นปู่ย่าตายายของอริยกะ ลิขิตถรรพกรรมเป็นเด็ก เป็นหลาน ๆ เท่านั้น เราจะมาถืออย่างนี้ไม่ได้ ความตึงามไม่ ขึ้นอยู่กับลูกกับหลานกับคนเฒ่าคนแก่ ขึ้นอยู่กับคนดีผู้สร้างดีต่างหาก

แล้วก็มาหาพระพุทธเจ้า มาก็มาทูลถามพระพุทธเจ้าเรื่องศาสนา จะให้ถือ ศาสนาใดศาสนามากต่อมาก ยกศาสนาใดขึ้นก็ว่าของเขาเป็นของดี ๆ ไม่ทราบศาสนา ใดเป็นของดี พระองค์ก็รับสั่งเลยว่า ศาสนาใดก็ตามถ้าศาสนาใดมีมรรค ๘ มีอริยสัจ ๔ นั้นละศาสนานั้นเป็นศาสนาที่ทรงมรรคทรงผล ทรงมรรคทรงผลคือโสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล สกิทคามรรค สกิทกาผล อนาคามรรค อนาคาผล จนกระทั่งถึง อรหัตมรรค อรหัตผล จะอยู่ในศาสนานั้น

พอดีศาสนาพระพุทธเจ้าก็เป็นศาสนาอริยสัจ เป็นศาสนา มรรค ๘ สัมมาทิวิมานะ ตลอดไปเลย เป็นแต่ทางดำเนินที่เรียบทั้งนั้นนะมรรค ๘ เรียบราบเพื่อความพ้นทุกข์ โดยถ่ายเดียว พระองค์ก็มอบทางเรียบราบนี้ให้ อริยสัจเป็นทางเด็ดเดี่ยวที่จะพ้นทุกข์ โดยถ่ายเดียวให้ พราหมณ์คนนั้นก็มาฟัง แล้วรับสั่งว่าที่เรามาที่นี่ก็มาเพื่อพราหมณ์คน นี้แหละ ขึ้นแล้วนะ เวลาเรามีน้อยอย่าถามเรามากมายไปเลย พอเทศน์ย่อ ๆ แล้วก็ให้ พระอานนท์บวชให้ ให้ไปปฏิบัติธรรมอยู่ข้าง ๆ นี่ละที่เรานิพพาน อย่ามาเป็นกังวลกับ เรา ให้พิจารณาทางด้านจิตตภาวนาคันตูกิเลสตัวพาให้เกิดแก่เจ็บตาย ตายกองกันอยู่ นี้ คือกิเลสอยู่ในหัวใจ ให้แก้กิเลสด้วยจิตตภาวนา สอนย่อ ๆ ให้พระอานนท์บวชให้แล้ว ให้ไปปฏิบัติบำเพ็ญที่จะเป็นปัจฉิมสาวก วันนั้นลงใจ พราหมณ์แก ๆ งก ๆ จัน ๆ กำลัง จะตายก็ยังมีมาอวดว่าตัวเป็นชาติอริยกะ ๆ มันกำลังจะตายมันจะไม่ได้ประโยชน์อะไร จึง ได้พลิกกลับ เราจะเอาอริยกะอริยกะมาอวดได้หรือ คนเราดีเพราะการฝึกฝนอบรม ต่างหาก

นี่พระพุทธเจ้าจะปรินิพพานแล้วในคืนวันนี้ ถ้าไม่ไปหาท่านเสียจะเสียประโยชน์ อย่างใหญ่หลวง อย่างไรต้องไป ตัดอริยกะพราหมณ์แก ๆ งก ๆ จัน ๆ ออกแล้วคืบคลานมา

พระพุทธเจ้าก็รับสั่งทันที ที่เรามาที่นี่เพื่อพราหมณ์คนนี่เอง นั่นทรงเล็งญาณไว้แล้ว ทุกข์ยากลำบากพระองค์ก็มา มาเพื่อพราหมณ์คนนี่เอง เอาให้ได้เป็นปัจฉิมสาวกในเวลาเดียวกันกับเราตาย ภาษาของเราว่าตาย ให้พระอนันท์บวชเสร็จแล้วไปเดินจงกรมภาวนาอยู่ในป่า มีอุปนิสัยถึงขั้นอรหันต์นี่นะ พระองค์ก็ทราบชัดเจนแล้วว่านี่จะได้เป็นปัจฉิมสาวกองค์สุดท้ายพร้อมกับการปรินิพพานของเรา

บวชแล้วก็ไปปฏิบัติ อย่ามาสนใจกับการเป็นการตายของเรา ให้สนใจกับความ เป็นความตายซึ่งมีอยู่กับเจ้าของด้วยกันทุกคน เอา พิจารณา มันเป็นอย่างไกรเกิดการตาย เคยเกิดมาก็ก็กลับแล้วไม่เช็ดหลายอิมพอบ้างหรือ เอามาพิจารณาตัวเอง นี่ตัวเกิดตัวตายกองกันอยู่ในนี้ ในตัวของเรานี้แหละ ให้พิจารณาตรงนี้ แล้วก็ไปภาวนา พอถึงกาลเวลาที่พระพุทธเจ้าจะปรินิพพานแล้วทางนั้นก็บรรลุธรรมบั้ง พระพุทธเจ้าก็ นิพพานพอดี นั่นละได้ปัจฉิมสาวกองค์สุดท้าย

นี่ละเห็นไหมละเรื่องชื่อเรื่องเสียง เรื่องพราหมณ์แก่พราหมณ์อ่อนอย่าเอา มาพูด พูดกับความดีความชั่วที่มันมีอยู่กับทุกคนไม่ว่าพราหมณ์แก่ พราหมณ์อ่อน พราหมณ์เด็ก พราหมณ์ผู้เฒ่างๆ งั้นๆ มันมีความชั่วได้เหมือนกันหมดถ้าไปสร้าง ความชั่ว ถ้าเป็นความดีก็ได้ถ้าเราสร้างความดี ย่นเข้ามาตรงนี้ ท่านสอนไว้อย่างนั้นแล้ว ก็ไปปฏิบัติ สุดท้ายเป็นปัจฉิมสาวกขึ้นมา ชื่อสุภัททะหรืออะไรเราก็ลืมชื่อแล้วละ เอาละ ไม่ต้องตั้ง เอาวัตถุลำคัญนี้มาชี้แจงให้ท่านทั้งหลายทราบ เรื่องศาสนามันมีมากนะ พระพุทธเจ้าไม่ทรงตำหนิศาสนาใด มีแต่บอกตรงจุดศูนย์กลางไปเลย ถ้าศาสนาใดมี มรรค ๘ มีอริยสัจ ๔ ศาสนานั้นจะเป็นศาสนาที่ทรงมรรคทรงผลโดยสมบูรณ์

ท่านก็ขึ้นสมณะที่หนึ่ง สมณะที่สอง ที่สาม สมณะที่หนึ่งก็คือพระโสดา สมณะที่ สองสกิทา ที่สามอนาคา ที่สี่อรหัตบุคคล จะรวมอยู่ในศาสนานี้หมดเลย ให้ไปปฏิบัติ ศาสนาคือคล้ายศาสนาซึ่งมีอยู่ในตัวนี้ออกให้กระจ่างแจ้ง ความบรรลุธรรมหรือความ พ้นทุกข์จะเกิดขึ้นในสถานที่นั่นเอง พระองค์ก็สอน บรรลุจริงๆ ในคืนวันนั้น พราหมณ์ แก่ นี่ละการได้รับการอบรม ถ้าไม่มา..ถือปฏิญญาว่าเราเป็นพราหมณ์เฒ่าพราหมณ์แก่ พระพุทธเจ้าเพียงเป็นสิทธัตถราชกุมารอยู่อย่างนั้นแล้วตายทิ้งเปล่าๆ พระพุทธเจ้าเป็น ศาสดาองค์เอกแล้วไปเลย

พระองค์ไม่ได้มีส่วนได้ส่วนเสียจากพราหมณ์คนนั้น แต่พราหมณ์คนนั้นจะมี ส่วนได้ส่วนเสียเกิดขึ้นกับตนที่คิดผิดและถูก เมื่อคิดถูกกลับตัวได้แล้วมาหา พระพุทธเจ้า ทรงแสดงธรรมให้ฟังทันทีได้เป็นปัจฉิมสาวก นั่นเห็นไหมละ นี่ละการ ฝึกฝนอบรม การพิจารณาแก้ไข สิ่งที่ไม่ดีไม่งามอย่าฝืนทำ ถ้าสิ่งใดไม่ดีอย่าทำเท่าไรก็ อย่าทำ ทำลงไปแล้วเป็นภัยต่อตัวเองมากน้อย เป็นกับเราไม่เป็นกับผู้อื่นผู้ใด ความดี

งามก็เหมือนกันถึงไม่อยากทำ เอา ให้ทำ เป็นคุณต่อเรา ใครจะไม่ฝัน เห็นไหม พระพุทธเจ้าสลับถึงสามหนฝันหรือไม่ฝัน กว่าจะได้เป็นศาสดาบรรลुरुธรรมขึ้นมาเป็น ศาสดาของโลกทรงสลับถึงสามหนนั่นนะ เห็นไหมล่ะ ทุกข์หรือไม่ทุกข์พระพุทธเจ้า

นี่ความตะเกียกตะกายเพื่อความดีงามทั้งหลายจนกระทั่งถึงความหลุดพ้น และ เป็นศาสดาของโลกสอนพวกเรามาอยู่ทุกวันนี้ก็เพราะความตะเกียกตะกาย ความอด ความทน หนักก็เอา เบาก็สู้ ถ้าเป็นความดีไม่ถอย อย่างนี้ต่างหาก ไม่ใช่จะเอาตามใจ ชอบๆ มีแต่จุดลงนรก อันใดที่กิเลสชอบมันจะบอกว่าดีทั้งนั้นแหละ จะเลวขนาดไหนก็ บอกดี ถ้าลงกิเลสหลอกเชื่อได้ง่ายด้วยมนุษย์เรา ส่วนธรรมมันไม่ค่อยเชื่อง่ายๆ กิเลส นี้เชื่อง่ายนิดเดียวๆ

เพราะฉะนั้นสัตว์โลกจึงตายกันไม่เซ็ดไม่หลาบ ตายกองกันไม่ทราบภพใดชาติ ใด ไปเกิดเป็นสัตว์ตัวใด เปเรตตัวใด ผีตัวใดบ้าง ลงนรกหลุมไหนบ้าง ก็ตัวเราเป็นนัก ทั้งนั้นละ เรื่อยว่าคนนั้นไปตกนรกหลุมนั้นหลุมนี้ ไปเป็นเปรตเป็นผีที่นั่นที่นี้ แล้วตัว เราก็นักเช่นนั้น นักเป็นเปรตเป็นผี นักตกนรกหมกไหม้ แล้วขึ้นสวรรค์ชั้นพรหมก็ ตัวเราเหมือนกัน มันมีขึ้นมีลงได้เหมือนกัน ให้แก้ไขตัวเอง ถ้าไม่แก้ไม่ได้ละ

ศาสนาพระพุทธเจ้าเป็นศาสนาที่รื้อฟื้น หรือรื้อชนสัตว์ให้หลุดพ้นจากทุกข์โดย ลำดับโดยถ่ายเดียวเท่านั้น ที่จะจุดลากสัตว์โลกทั้งหลายให้ลงไม่มี แต่กิเลสที่รื้อทั้ง รื้อมีแต่จุดลงลากลงๆ เราจะเอาทางไหนให้ไปวินิจฉัยตัวเอง เราเกิดมาก็ปีแล้วที่มานั่งอยู่ศาลานี้ มีกี่ปีกี่เดือน ผลได้ผลเสียอยู่กับเราเอง ได้คิดหรือยังว่าเราทำความชั่วมา มากเท่าไร ความดีเราทำได้มากน้อยเพียงไรเอาไปบวกลบคุณหารตัวเอง ถ้าเห็นว่าสิ่งที่ ดีทั้งหลายยังบกพร่องให้รับแรงชวนขยายเพิ่มพูนขึ้นไป

ถ้าความชั่วมันมีจำนวนมาก ให้ลดความชั่วไม่ทำ อันนั้นก็หยุดชะงักในการ ให้ผลต่อไปและเป็นความชั่วต่อไปไม่ได้ เราสร้างแต่ความดี ความดีก็จะเพิ่มพูนขึ้น สุดท้ายก็ข้ามพ้นไปได้เพราะการฝึกหัดตัดแปลงตนเอง ไม่ใช่อยู่เฉยๆ ดีขึ้นเองๆ มันดี แต่ชื่อนั้นแหละ แต่ตัวของคนมันเป็นเปรตเป็นผีอยู่ได้กัณนรกเรารู้ไหมล่ะเวลานี้ ร่าง เราเป็นมนุษย์แต่จิตใจต่ำทรมานมันอยู่กัณนรกแล้วเวลานี้ ตายแล้วก็ฝังลงนรกเรารู้ไหม

จำนรกเขาเบื่อเขาจืดทะเลเบียนบัญญัติผู้ที่สมควรลงนรกมีมากขนาดไหน จนจำนรก เขาจะตายแล้วนะเขาจืดทะเลเบียนบัญญัติผู้ที่ลงนรก ผู้ที่จะไปสวรรค์มีจำนวนน้อยๆ แล้ว เราอยู่ทางไหนเวลานี้ อยู่ทางยมบาลเขาชี้เกี้ยวชี้คร้าน เขาท้อแท้อ่อนแอ เขาอดหนาระอาใจต่อการเซ็นชื่อเซ็นนามของพวกนักทำความชั่วทั้งหลายนั้นหรือ หรือเราจะเอา ทางท่านผู้ที่เซ็นชื่อเซ็นนามเราไปสวรรค์ ให้พากันพิจารณาเสียแต่บัดนี้นะ

อย่านอนใจนะ ศาสนาพระพุทธเจ้าเป็นศาสนาสดๆ ร้อนๆ ปลุกคนให้ตื่นตลอดเวลา ไม่มีคำว่าครีว่าล้าสมัย เดือนนั้นปีนี้ไม่มี มีอยู่กับเรา มันจะทำความชั่วช้าลามกมาเท่าไร ก็ตัวของเราเป็นคนทำอะไรเราจะแก้ไม่ได้ เราทำเราทำหมดทั้งตัวเราแก้มันหมดทั้งตัวทำอะไรแก้ไม่ได้ ถ้าแก้ไม่ได้คนดีไม่มี พระพุทธเจ้าก็ไม่มีในโลกนี้ แก้ได้นั่นเอง พระพุทธเจ้าจึงมีในโลก ให้ไปแก้ตัวเองนะ ไม่อย่างนั้นตายทิ้งเปล่าๆ นะ

ศาสนานี้เรากอดคัมภีร์มานานแล้ว แต่เห็นเป็นกระตาดพิเศษหรือนอนแทะกระตาดไปเสีย ไม่สนใจที่จะประพฤติปฏิบัติตามตำรับตำราที่ท่านสอนไว้ ซึ่งเป็นความถูกต้องแม่นยำอะไรเลย ให้พยายามปฏิบัติ แล้วยังมีครูบาอาจารย์แนะนำสั่งสอนสดๆ ร้อนๆ มรรคผลนิพพานก็ออกจากความสดๆ ร้อนๆ ของท่าน มันน่าจะเอาไปคิดบ้างแล้วประการหนึ่งพอพูดนี้มันก็มาสัมผัสตัวเองที่สอนท่านทั้งหลาย

การสอนพี่น้องทั้งหลายนี้ไม่ได้ไปหา ลูบๆ คลำๆ ทีไหนนะ แต่ก่อนก็ไม่ใช่เป็นลูบๆ คลำๆ อย่างนั้นแหละ แม้ที่สุดว่าบาปมีหรือไม่มีมันก็ลงไปทางจะไม่มี นรกไม่มี สวรรค์ไม่มีไปแล้ว เพราะความทะเยอทะยาน ความดีดความดี้น ความมีติดบอดของกิเลสมันปิดหมดในความจริงทั้งหลาย มันไม่ยอมรับ แต่สิ่งจอมปลอมมันยอมรับ มันก็ไปทางชั่วๆ ที่นี้อบรมเข้ามาๆ มันก็ค่อยคลี่คลายออกมาๆ ค่อยขยายตัวออก บาปบุญ นรกสวรรค์ ต่อไปอยากละที่นี้ ความอยากไปสวรรค์อยาก อยากไปพรหมโลกก็อยาก ต่อไปหนักเข้าอยากไปนิพพานถ่ายเดียวไม่เป็นอย่างอื่น

เกิดมาในชาตินี้ขอให้ได้ถึงนิพพาน ขอให้ได้เป็นพระอรหันต์ในชาตินี้ เอา จะทุ่มลงเลย ท่านผู้ใดแสดงธรรมให้ฟังเป็นที่ตายใจได้ว่า มรรคผลนิพพานมีอยู่โดยสมบูรณ์ เราจะมอบกายถวายตัวท่านผู้นั้นแล้วเราจะเอาตายเข้าว่าเลย นี่มันเป็นในหัวใจเราแล้วนะที่ได้มาสอนพี่น้องทั้งหลายอยู่ที่นี่ สอนไม่สะทกสะท้านด้วย เวลานี้ไม่ได้สอนลูบๆ คลำๆ เพราะฉะนั้นขอให้ฟังให้ดีก็แล้วกันผู้ฟัง เอาจริงเอาจังนะปฏิบัติ พ่อแม่ครูจารย์มันนี่ละมาเปิดแดนนรก สวรรค์ นิพพานให้เห็นชัดเจนเต็มหัวใจเลย

นั่นละที่นี้ทุ่มเลย เป็นก็เป็น ตายก็ตาย เหตุคือความเชื่อหนักในมรรคผลนิพพานขนาดไหน ที่นี้ผลก็คาดว่าจะเป็นหนัก เหตุอีกอันหนึ่งในทางที่ตีมันก็หนัก สร้างแต่ความดีงาม จะเอาให้หลุดพ้นๆ ไปทีไหนจะทุกข์ยากลำบากขนาดไหนเหมือนว่านิพพานอยู่ชั่วเอี่ยมๆ แล้วนะ พ่อแม่ครูจารย์แสดงธรรมให้ฟัง นี่ละท่านเปิดมรรคผลนิพพานให้เห็นประจักษ์ใจ แต่ก่อนเรียนก็เรียน เราไม่ได้ประมาทตำรับตำราแต่เราเป็นผู้ประมาทเราเอง จึงไม่ค่อยเชื่อเท่าไร พอมาฟังธรรมของหลวงปู่มันเรานี้เปิดหมดเลย สวรรค์นิพพานอยู่ที่หัวอกๆ อยู่ชั่วเอี่ยมๆ จากนั้นก็ทุ่มเลยทันที เอาจริงเอาจังนะไม่ใช่เล่นๆ

เพราะฉะนั้นการเทศนาว่าการกิริยาอาการจึงมีลักษณะเข้มข้น ๆ ตามนิสัยที่จริงจังกวมาตลอด ทั้ง ๆ ที่บางทีเหมือนจะกัดจะฉีกแต่หัวใจไม่มี เต็มไปด้วยเมตตาแทนกับคนที่สำคัญว่าความโมโหโทโสมากนั้นนะ มันไม่มี มันมีแต่ความเมตตาเหมือนกันเข้าไปเสีย นี่ละมันพลิกได้นะจิต เมื่อจิตไม่มีพิษจะทำอะไรให้มีก็ไม่มี กิริยาอาการจะแสดงได้ทุกแบบ แต่จิตนั้นเป็นของตายตัว เมื่อบริสุทธิ์แล้วจะให้มันเป็นแบบไหนไม่เป็น

เช่นสมมุติว่าเขามาฆ่านี่ จะคิดเคียดหรือโกรธแค้นให้เขาไม่มี ตายก็ตายไปเฉย ๆ เอา พุดให้มันชัดเจนอย่างปัจจุบันนี้ เราไม่เคยกลัว ไม่เคยกลัวกับอะไร สามแดนโลกธาตุไม่เคยมี มีทุกแห่ง หลายแห่งหลายหนที่มีคนพยายามจะฆ่า ลูกศิษย์ลูกหาเขาก็เห็นประจักษ์ เราเองก็เจอแต่เราไม่เคยสนใจ เกิดกับตายมีอยู่กับเรา ใครไม่ทำอะไรมันก็ตายถึงวันมัน นั้น ลงแล้ว การเกิดการตายเราเรียนจบแล้วเราไปตื่นตื่นทำอะไร เราไม่ตื่น ใครจะว่าอะไรเราเฉยตลอดไปเลย เป็นอย่างนั้น นี่เวลาเรียนจบแล้วเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ไม่เคยกลัวไม่เคยกลัวต่อความเป็นความตาย ไม่กลัวไม่กลัว อยู่ตามหลักธรรมชาติแห่งความจริงที่รับรู้เห็นอย่างเต็มหัวใจแล้ว

ธรรมชาติประเพณีเคยมีที่ไหนแต่ก่อน มันก็เกิดขึ้นจากการอบรมศึกษาบำเพ็ญตลอดเวลาด้วยความอุตสาหะพยายามแล้วจำขึ้นมา ๆ จนกระทั่งว่าความเป็นกับความตายมีน้ำหนักเท่ากัน ไม่เคยสะทกสะท้านกับฝ่ายไหนว่าฝ่ายเป็นฝ่ายตายไม่มี มีน้ำหนักเท่ากันกับคน ๆ เดียวนี้ เกิดคนนี่ตายคนนี่เท่านั้นพอ นั้นเวลามันเรียนรอบแล้วไม่ตื่นตื่นนะ กลัวก็ไม่กลัวก็ไม่กลัว อยู่ตามหลักธรรมชาติ ธาตุชั้นที่เขาคือจะชำระธาตุกรรมไปไหนก็รู้ แก่มันรู้กันทั้งโลกนั้นละ แก่ไปทุกวันตั้งแต่เด็กขึ้นมาหาผู้ใหญ่ แก่ก็รู้ในตัวเจ้าของเองก็ไม่เห็นตื่นตื่นอะไร

เอา..มันแก่ แก่ขนาดนี้เป็นอย่างไรกลัวตายไหม ไม่ได้กลัว กลัวตายไหม ไม่กลัว ความกลัวความกล้าเป็นเรื่องสมมุติทั้งมวล แน่ไปอย่างนั้น อันนั้นไม่ใช่สมมุติ ไปตรงกลางนั้นเลย ให้มันเรียนจบเถอะนะความกล้าความกลัวหายหมด ไม่มี มีแต่ธรรมทั้งแท่งอยู่ในหัวใจหนาแน่นยิ่งกว่าแผ่นดินทั้งแผ่นดิน จิตใจของท่านผู้สิ้นกิเลสแล้วหนาแน่นยิ่งกว่าภูเขาทั้งลูกแผ่นดินทั้งแผ่นดิน กิริยาอาการจะแสดงอาการอย่างไรบ้างก็ตามโลกสมมุตินิยม แต่จิตในหลักธรรมชาติของความบริสุทธิ์เต็มส่วนแล้วจะไม่มีอะไรไหวเลย ไม่มีอะไรกระตุกกระตัก พอตัวตลอดเวลา

นั่นละนิพพานเที่ยงเที่ยงอยู่กับจิตดวงนั้นแหละ คำว่านิพพานหรือว่าธรรมธาตุอันเดียวกัน มันเข้าถึงจิตแล้วไม่ต้องถามใครมันก็รู้เอง ๆ สันทิฎฐิโก อยู่กับผู้ปฏิบัติธรรม ไม่รู้ธรรมจะรู้อะไร ปฏิบัติธรรมต้องรู้ธรรม ผลของงานที่เราทำมาได้มากน้อยเพียงไรมันก็รู้อย่างชัดเจน ๆ นั้นการปฏิบัติให้เป็นอย่างนั้นนะ ให้พากันอุตสาหะ

พยายาม อย่าอยู่เฉยๆ กินเฉยๆ นอนเฉยๆ ลมหายใจหมดไปๆ ถึงวาระสุดท้ายก็ตายไป แล้วไปนิมนต์พระวัดนั้นวัดนี้มา พระทั่วประเทศไทยวัดจะร้าง นิมนต์มา กุสลา ธมฺมา ผู้เฒ่าคนนี้ตายแล้วไปไหนมา

ยื่นเข้ามาหาหลวงตาบ๊วยนี้ใครอย่าไปนิมนต์พระมา กุสลาณะ เราเรียนจบทุกอย่างแล้ว นิมนต์มาหาอะไร นั่นพูดให้มันชัดอย่างนี้ เราหมดสงสัยในสามแดนโลกธาตุ แม้ที่สุดกุสลา ธมฺมา ก็เป็นสมมุติอันหนึ่ง จิตผ่านไปหมดแล้ว กลับมากล้ามากลัวกับอะไรเหล่านี้อยู่ได้หรือ นั่นจึงเรียกว่ารู้ ให้มันรู้อย่างนั้นซิ ไม่ได้ถามใคร เป็นขึ้นกับจิตนี้ละพอๆ พระพุทธเจ้าว่า **สนฺทิฏฺฐิโก** ผู้ปฏิบัติจะรู้ผลของงานตนไปโดยลำดับๆ ถึงขั้นใดภูมิใดรู้ จนกระทั่งถึงที่สุดวิมุตติหลุดพ้นรู้ประจักษ์อย่างเต็ม **สนฺทิฏฺฐิโก** นั่นเป็นอย่างนั้น

ธรรมเหล่านี้เป็นธรรมครีล้าสมัยหรือ ที่ทันสมัยล้ายุคล้าสมัยทุกวันนี้มีแต่กิเลสหรือ หลอกอะไรเชื้อๆ มันหมดจุมกแล้วนะ มันจุมกจุมก จุมกขาด พวกนี้มีจุมกติดตัวมาบ้างไหม หรือกิเลสสนตะพายลากไปขาดไปหมดแล้วหรือ ให้ธรรมท่านได้จุดลากบ้างซิ จะได้เป็นความดีความดีต่อตัวของเราเอง ให้ฟังนะ ศาสนาพระพุทธเจ้านี้จำมาได้ ๒๕๐๐ ปีนี้ เรานอนหลับนอนฝันอยู่ไหน ตอนที่เราไม่รู้เรื่องราวก็ยกให้ ตอนนี่เราเกิดเป็นมนุษย์แล้ว เราพบพุทธศาสนาแล้วให้ฟังให้ถึงใจ ให้นำไปปฏิบัติให้ถึงขีดถึงแดนผลรายได้ร้ายเสียถ้าตกรกพระพุทธเจ้าจะตกแทน ถ้าเราทำตามพระพุทธเจ้าแล้ว

หรืออย่างหนึ่งหลวงตาบ๊วยจะพาไปฟ้องพระพุทธเจ้าว่า คนนี้ๆ เขาปฏิบัติแทบเป็นแทบตายเวลานี้จิตใจเขาเดือดร้อน ยมบาลรอจะมาลากแข้งลากขาเขาลงไปอยู่ต่อหน้าต่อตานี้ ให้หลวงตาบ๊วยช่วย หลวงตาบ๊วยช่วยไม่ได้ หลวงตาบ๊วยจะพาไปฟ้องพระพุทธเจ้า ธรรมพระพุทธเจ้าสอนว่าคนทำดี เขาทำดีแล้วทำไมจึงเป็นอย่างนี้ จะไปฟ้องพระพุทธเจ้า นี่มันไม่เห็นนะซิพอจะไปฟ้องพระพุทธเจ้าได้ มันหากเป็นของตัวเอง ฟ้องตัวเองแล้วทำลายตัวเองไปในตัว ตัดสินกรรมของเจ้าของตัดสินเอง จะไปหาผู้พิพากษาที่ไหนมาตัดสิน ความดีความชั่วเป็นเครื่องตัดสินตัวเอง อยู่กับตัวทั้งหมด อย่าไปหาผู้พิพากษาที่ไหนมาตัดสินนะ

ให้ดูความคิดการกระทำชั่วของตัวเอง มันจะรู้กันที่นั่นละ ตรงนี้เป็นที่ตัดสินกันเด็ดขาด ธรรมพระพุทธเจ้าสอนลงที่นี้แหละ ไม่สอนที่ไหน อย่าไปเชื่อที่อื่นที่ใด ให้เชื่อคำสอนพระพุทธเจ้าแล้วนำคำสอนเข้ามาเป็นเครื่องมือภาคปฏิบัติ เอา ให้มันเห็นจริงๆ จังๆ กันนี้ เอาตรงนี้มันก็ถูกต้อง พวกนี้เข้าใจแล้วนะบรรดาถูกหลาน เทศน์ไปเทศน์มา รู้สึกว่าเหนื่อยๆ สุดท้ายก็ลงแล้ว มันหมดกำลัง เอาละพอ

พระพุทธเจ้าสอนโลก สาวกทั้งหลายท่านสอนโลก กับธรรมดาที่มีกิเลสสอนโลก ผิดกันมากนะ พระพุทธเจ้าสอนโลกเลิศเป็นอันดับหนึ่ง สาวกทั้งหลายรองลงมาเป็น อันดับที่สอง สด ๆ ร้อน ๆ ทำให้ผู้ฟังเคลิ้มไปตาม ไม่ใช่เคลิ้มหลับนะ คล้อยไปตาม คือ จิตใจมันดูตุตตุ้ม ฟังแล้วมันซึมซาบภายในจิต

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th
และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*
และเครือข่ายทั่วประเทศ